

G. István László

KECSKE

A téglalap-vágaton a fény képtelen úgy betörni, hogy visszaverődve értelme legyen belenézni a szembe. A kecskeszem mint a zákányos pocsolya, tükröződő tilalomfa, tiltása is értelmezhetetlen. Megközelíteni, beleszeretni, sorsával összefonódni, bizalmat ébresztetni, elátkozni nem érdemes. Mégis ő táplálta a főistent. Ahhoz, hogy rend legyen, a titánok khtonikus magányát kozmikus szálak szőjék belakhatóvá, hogy Zeusz megmaradjon, kellett ez a kecske, kellett ez a nézés. Nézésnek nem is mondható – az idegenség ragyogása, pokolszavakkal leírni nincs elég elem. Eleve elveszített lehetőség a lélektükörben. Ha így tudnál nézni, bőrdőből mindent megvédő pajzs, aigisz korongja lenne, szarvadból a mindenséget tápláló örök élelem. Istenóvás és sátánkísértés minden bőség, minden védelem.

HEKABÉ ÉS ORPHEUSZ

Z. Herbert emlékére

Az öregasszonyból gyereket csinál
a tragédia. Halott unokáját öltözteti,
dúdolgatva a gyerek nevét mondogatja csak,
átok szavait, ami együtt mégis altatóéneke.
A világra mondott összes átok
dalt idézne? Minden botrány orfikus?
Ixión kerekét nem csak a megilletődés állítja
meg – a kifordított világ botránya
kétélű penge – elvérik tőle a részvét.
Képzeljük Orpheuszt, amint borotválkozik.
Hosszan feni a bőrszíjon a kést, arcához,
amin már előre érződik a timsó illata
úgy illeszti a pengét, ahogy hangszeréhez
a kezét sose. Mert pengetni szokott. De mi
lenne, ha vonós lenne? A gyantázás és
a bőrszíjon fenés rokon mozdulat. Szakadt
peposzával az asszony úgy köti be a sebet,
hogy ne látszódjon a vérengzés nyoma. Mintha
csak babázna. Arcbőrt a kés, húrt a vonó
beszaggat – felvérik tőle a rend, a pengetés
bekötöz. Nem lehet felnőni az orphikus
csodához. De mit ér a felnövés?